

Arrest

nr. 87 587 van 13 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 11 juni 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 mei 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 31 januari 2011 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten, die op 15 december 2011 resulteerde in een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep dat door verzoeker tegen deze beslissing werd ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen leidde tot arrest nr. 78.139 van 27 maart 2012, waarbij verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd.

1.2. Verzoeker diende een tweede asielaanvraag in op 16 mei 2012.

1.3. Op 23 mei 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering tot in overwegingname

van deze asielaanvraag (bijlage 13quater). Dit vormt de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“(…) Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten R.M. (…)

geboren te Dhaka , op (in) 21.09.1984

en van nationaliteit te zijn : Bangladesh

die een asielaanvraag heeft ingediend op 16/05/2012 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 31 januari 2011 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 24 maart 2011 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 15 december 2011 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 27 maart 2012 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 16 mei 2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene twee bundels juridische documenten met vertaling ervan naar het Engels uit de periode 2010-2011 naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze documenten reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van de eerste asielaanvraag van de betrokkene. Overwegende dat de betrokkene een opmerking maakt over iets wat volgens hem niet grondig werd bestudeerd waarbij opgemerkt moet worden dat dit gemakkelijke verklaringen achteraf zijn, dat de betrokkene beroepsmogelijkheden heeft. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 4814 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 78/04/2072 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich in zijn eerste en enig middel op: *“Schending van de zorgvuldigheidsplicht en schending van de algemene motiveringsverplichting, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en schending van het artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied.”*

Verzoeker betoogt als volgt:

“De Dienst Vreemdelingenzaken deelt in zijn beslissing mee dat verzoeker de neergelegde documenten, met name de twee bundels juridische documenten met vertaling ervan naar het Engels uit de periode 2010-2011 naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze documenten reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van de eerste asielaanvraag van de betrokkene.

De Dienst Vreemdelingenzaken houdt in haar beslissing totaal geen rekening met objectieve elementen en algemeen gekende feiten en schendt hierdoor de zorgvuldigheidsplicht die op haar rust.

Het bestuurlijke zorgvuldigheidsbeginsel stelt immers: "Het bestuur dient zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden. De beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Technische besluiten kunnen het bestuur ertoe nopen het advies van deskundigen in te winnen. (MAST A. en DUJARDIN J., Overzicht van het Belgisch administratief recht, Kluwer, Brussel, 1994, p.53.)

Bij de tweede asielaanvraag heeft verzoeker twee bundels juridische documenten met de Engelse vertaling neergelegd. Verzoeker heeft deze ontvangen op 12.3.2012. De zitting bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omtrent zijn eerste asielaanvraag was op 6.3.2012, gezien de debatten gesloten waren op 6.3.2012 kon hij de documenten die hij op 12.30.2012 heeft ontvangen niet neerleggen tijdens zijn eerste asielaanvraag.

De beslissing werd genomen op grond van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt het volgende:

De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4.) De nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat:

De nieuwe gegevens hebben betrekking op nieuwe feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Verzoeker brengt documenten naar voor die nog niet waren neergelegd bij zijn eerste asielaanvraag en waarbij verzoeker niet de mogelijkheid had om deze neer te leggen. Ze zijn dus nieuw.

Ze hebben betrekking op situaties waarvan verzoeker kennis had na de laatste fase van zijn procedure.

Verzoeker had dus geen mogelijkheid om deze stukken voor te leggen bij zijn eerste asielaanvraag, gezien de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dateert van 27.3.2012 tot weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Hij heeft daarmee dan ook zijn verklaringen geloofwaardig en minstens aannemelijk gemaakt, zodat tegenpartij hoogstens nog van een minimale twijfel omtrent verzoekers asielrelaas kan gewagen. In dat geval had die twijfel in het voordeel van verzoeker aangewend dienen te worden.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Tweede middel

Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur : Zorgvuldigheidsplicht

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31).'

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W.1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)'

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft niet de stukken die aan de tweede asielaanvraag van verzoeker waren toegevoegd in acht genomen. Verzoeker legt een bundel van de juridische documenten van de 2 rechtszaken met een vertaling in het Engels neer. Het gaat over de rechtszaken die tegen verzoeker lopen in Bangladesh en waarin reeds een beslissing is genomen. Verzoeker heeft deze documenten via het hulp van zijn advocaat in Bangladesh verkregen. De Dienst Vreemdelingenzaken gaat zonder in te gaan op de inhoud van de documenten direct over tot de weigering tot inoverwegingname van de asielaanvraag.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van

de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJS, nr. 24,651, 18 september 1984, R. W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)
De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.
Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken. Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

“In een eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van de zorgvuldigheidsplicht, art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en art. 62 van de wet van 15 december 1980.

Verzoeker betoogt dat hij de twee juridische bundels slechts op 12 maart 2012 heeft ontvangen, zodat hij ze niet eerder heeft kunnen voorleggen.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van art. 51/8 van de wet van 15 december 1980. Dit artikel bepaalt wat volgt:

De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. de nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuwe moeten zijn, i.e. niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerste asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, i.e. ernstige aanwijzingen moeten bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in het vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De dienst Vreemdelingenzaken spreekt zich niet uit over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Zij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor haar bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat er door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag, na toetsing aan art. 52 van de wet van 15 december 1980, onderwerpen aan een onderzoek in de zin van art. 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. Dit betekent dat de dienst Vreemdelingenzaken zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van art. 48/3 en art. 48/4 van de wet van 15 december 1980. Zij is hiertoe niet bevoegd. Evenmin is zij bevoegd om zich uit te spreken over art. 52 van de wet van 15 december 1980, aangezien deze bepaling exclusief is voorbehouden aan de commissaris-generaal (Gedr.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2478/001, p. 100).
- In het geval dat er wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen (bijlage 13quater). Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van art. 48/3 en art. 48/4 van de wet van 15 december 1980, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (zie RvV nr. 60.429 d.d. 28 april 2011).

De thans bestreden beslissing motiveert terecht dat de thans voorgelegde stukken dateren uit de periode van 2010 en 2011. Verzoeker betwist dit gegeven op zich niet.

Het is derhalve geheel wetmatig dat de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde dat, gelet op voorgaande, het geen nieuwe gegevens in de zin van art. 58/1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffen.

Met de blote bewering dat hij deze documenten pas op 12 maart 2012 ontvangen heeft van zijn zus en dat hij de enveloppe kwijt is (zie verhoor d.d. 23 mei 2012), doet hij geen afbreuk aan voorgaande.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de thans bestreden beslissing gesteund is op een verkeerde feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot stand is gekomen.

Evenmin kan verwerende partij een gebrek aan zorgvuldig handelen verweten worden.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel beroept verzoeker zich op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

*Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker niets wezenlijks toevoegt in vergelijking met het eerste middel.
Het tweede middel is derhalve eveneens ongegrond.”*

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder: de Vreemdelingenwet) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.4. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. (...)”

2.5. Om een nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet uit te maken, volstaat het niet dat het nieuw voorgelegde document dateert van na de vorige asielprocedure. Het nieuwe stuk moet ook betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.573).

2.6. In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de *“twee bundels juridische documenten”* die door verzoeker ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag werden neergelegd, geoordeeld dat zij dateren *“uit de periode 2010-2011”*. Deze beoordeling vindt steun in het administratief dossier. De eerste stukkenbundel dateert van 7 juli 2010 en de tweede stukkenbundel van 21 november 2010. De eerste asielaanvraag van verzoeker dateert van 31 januari 2011, die werd afgesloten met een arrest van de Raad van 27 maart 2012. Verzoekers stukken kunnen dan wel nieuw zijn in de zin dat zij niet eerder werden voorgelegd, maar zij hebben geen betrekking op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen. De gemachtigde van de staatssecretaris komt derhalve terecht tot de conclusie *“dat de betrokkene deze documenten reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van de eerste asielaanvraag van de betrokkene”*.

2.7. Verzoekers kernbetoog dat hij de overlegde stukken slechts ontvangen heeft op 12 maart 2012 wordt op geen enkele wijze aangetoond. Blijkens het administratief dossier heeft verzoeker verklaard de betrokken stukken via zijn zus per post ontvangen te hebben op 12 maart 2012. Tevens verklaarde hij *“Ik ben de envelop kwijt”* (cf. administratief dossier, verklaring van 23 mei 2012, vraag 37). Dat hij de betrokken stukken pas ontvangen heeft op 12 maart 2012 is dus niet meer dan een blote verklaring van verzoeker. Door louter voor te houden dat men niet eerder over een document kon beschikken wordt alleszins niet aangetoond dat dit document betrekking heeft op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van een eerdere asielaanvraag (cf. RvS 13 april 2005, nr. 143.020). Verzoeker toont derhalve niet aan dat de beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat verzoeker de betrokken stukken reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de eerste asielaanvraag manifest onjuist is.

2.8. Waar verzoeker betoogt dat hij met deze stukken zijn verklaringen *“geloofwaardig en minstens aannemelijk (heeft) gemaakt”*, en eraan tilt dat de verwerende partij niet is ingegaan op de inhoud van de stukken, dient de Raad op te merken dat dit geen dienstig betoog is aangezien de verwerende partij in het licht van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet geen beoordeling mag maken van de geloofwaardigheid van de verklaringen van een asielzoeker en evenmin de overgelegde stukken aan een gedreven inhoudelijk onderzoek mag onderwerpen. De gemachtigde van de staatssecretaris kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris (de Dienst Vreemdelingenzaken) zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiertoe niet bevoegd is.

- In het geval dat wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal onderwerpen.

2.9. Waar verzoeker met betrekking tot de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht betoogt dat uit dit beginsel voortvloeit dat geen feiten bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken, merkt de Raad op dat verzoeker deze kansen heeft gekregen alsook heeft benut gelet op de vaststelling dat hij twee stukkenbundels heeft neergelegd en alsook een verklaring hieromtrent heeft kunnen afleggen (cf. administratief dossier, ontvangstbewijs van 23 mei 2012 en verklaring van 23 mei 2012, vraag 37). De verwerende partij heeft zich derhalve van haar zorgvuldigheidsplicht gekweten en heeft vervolgens op een juiste wijze de aangebrachte elementen getoetst aan artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Voor zover verzoeker van oordeel is dat de verwerende partij in casu *“geen rekening heeft gehouden met objectieve elementen en algemeen gekende feiten”* dient de Raad op te merken dat verzoeker nalaat dit te concretiseren. Alleszins komt het niet aan de verwerende partij toe om bij een tweede asielaanvraag op actieve wijze ten behoeve van verzoeker elementen en feiten te verzamelen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien september tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA